

CHƯƠNG I

KHỞI HÀNH ĐẾN PHÁO ĐÀI WILLIAM-HENRY

Tham chiến ở xứ thuộc địa Bắc Mỹ, bạn cần có lòng can đảm vượt qua vô vàn nhọc nhằn, hiểm nguy chốn hoang vu rồi mới có thể giao chiến với kẻ thù. Một dải rừng rộng lớn ngăn cách những vùng đất thù địch của quân Pháp và quân Anh. Đôi khi, các chiến binh phải mất hàng tháng trời để chống chọi với thác lũ và mở lối đi qua hẻm núi cũng như kiếm tìm cơ hội chứng tỏ sự quả cảm của mình.

Trên khắp miền biên giới bao la, không có nơi nào chứng kiến sự tàn khốc của chiến tranh rõ hơn vùng đất nằm giữa thượng nguồn sông Hudson và vùng hồ lân cận. Cũng không thể bỏ qua những điều kiện thuận lợi cho việc hành quân mà thiên nhiên ban tặng các chiến binh.

Hồ Champlain kéo dài từ biên giới Canada đến địa phận bang New York, hình thành một lối đi tự nhiên mà người Pháp cần làm chủ mới có thể đánh bại kẻ thù. Gần cuối phía nam, hồ Champlain tiếp nhận một hồ khác - hồ Saint-Georges theo cách gọi của người Anh, hay hồ Horican theo cách gọi của người bản địa. Khu vực này đã trở thành chiến trường đẫm máu, nơi diễn ra hầu hết các trận chiến quyết định chủ quyền với các thuộc địa.

Và chính tại đây, vào năm thứ ba của cuộc chiến cuối cùng giữa Pháp và Anh, nhằm tranh chấp quyền sở hữu một vùng đất vốn dĩ không thuộc về bên nào, đã xảy ra những sự kiện mà chúng tôi cố gắng kể lại.

Sự bất tài của các thủ lĩnh quân sự đã khiến thanh danh nước Anh rơi khỏi đỉnh cao mà các chiến binh cùng các chính khách xuất chúng tiền bối tạo dựng cho vương quốc. Họ không còn khiến cho kẻ thù sợ hãi nữa và gần đây, một đội quân tinh nhuệ của Anh, được coi là bất khả chiến bại, đã bị một nhóm người Pháp và người da đỏ đánh cho thua trận ê chề. Thảm họa này đã ám ảnh dai dẳng tâm trí đám thực dân, khiến họ tưởng chừng luôn nghe thấy tiếng gào thét thảm thê trong mỗi cơn gió từ những cánh rừng bạt ngàn phía Tây thổi tới. Nỗi khiếp sợ kẻ thù tàn nhẫn càng làm tăng thêm vẻ kinh hoàng tất yếu của chiến tranh.

Vô số những vụ thảm sát gần đây vẫn còn khắc sâu trong kí ức họ là những ví dụ, và ngay cả ở những thành phố lớn nhất, nỗi sợ hãi cũng lấn át những toan tính của lí trí và lòng can đảm.

Vì lẽ đó, khi ở pháo đài Edward biết rằng có người đã thấy tướng Montcalm⁽¹⁾ di chuyển ngược lên hồ Champlain với đội quân “đông như lá rừng”, không ai hoài nghi tin tức này là không chính xác. Tin báo được người dẫn đường da đỏ chuyển tới cùng lời thỉnh nguyện của tướng Munro, chỉ huy pháo đài William-Henry, yêu cầu phái quân tiếp viện đến ngay và không được lãng phí giây phút nào.

Hai pháo đài cách nhau năm dặm và đường từ pháo đài này sang pháo đài khác đã được mở rộng cho xe ngựa có thể qua lại. Người da đỏ

(1) Nhân vật có thật, Louis-Joseph de Montcalm-Gozon, Hầu tước, sinh năm 1712, chỉ huy của các lực lượng quân Pháp ở Bắc Mỹ trong Chiến tranh Pháp và người da đỏ, chết trận tại Quebec, Canada năm 1759. (Chú thích trong sách của biên tập, các chú thích khác cũng ghi rõ).

mất hai giờ để vượt qua quãng đường mà một đội quân mang theo đạn dược, quân nhu có thể dễ dàng vượt qua từ khi mặt trời mọc đến lúc mặt trời lặn. Tướng Munro, người Scotland, chỉ huy pháo đài William-Henry, chỉ đứng đầu một trung đoàn binh lực đã quá suy yếu khó chống lại kẻ thù. Còn pháo đài Edward do tướng Webb cầm quân, chỉ huy trại đồn trú năm nghìn người. Thực lực, viên sĩ quan này lẽ ra đã có thể huy động mười nghìn binh lính lên đường chống lại viên tướng người Pháp bạo gan bằng cách tập hợp các phân đội dưới quyền.

Tin đồn về đội một nghìn năm trăm lính tinh nhuệ phải hành quân tới pháo đài William-Henry lan truyền vào lúc bình minh. Rất nhanh, sở chỉ huy của Tổng tư lệnh ra lệnh cho quân đoàn mà ông tuyển chọn cho nhiệm vụ này phải cấp tốc lên đường.

Ngày hôm sau, khi bình minh ló rạng, tiếng trống vang rền làm gián đoạn giấc ngủ của binh lính, trong phút chốc cả doanh trại nào động. Đội quân được tuyển chọn nhanh chóng nhận lệnh hành tiến. Lúc ấy, lính đánh thuê của hoàng gia, có học thức và kỉ luật, hùng dũng bước về phía bên phải hàng quân, còn những lính tự vệ khiêm tốn hơn xếp hàng ở phía bên trái. Lính trinh sát lên đường. Đội bảo vệ hùng hậu đi trước và theo sau là những đoàn xe hậu cần nặng nề. Chẳng mấy chốc, tiếng sáo lắng dần, và khu rừng dường như đã nuốt chửng đám người vừa tiến sâu vào.

Tuy nhiên, trước lều của tướng Webb, một chuyến khởi hành khác đã sẵn sàng. Sáu con ngựa đang đứng đợi, ít nhất hai con trong số đó là dành cho phụ nữ cưỡi. Con thứ ba đeo yên cương và vũ khí của một sĩ quan tham mưu. Yên cương đơn giản của những con ngựa còn lại cho thấy chúng dành cho người hầu. Cách cảnh tượng này không xa, có mấy tốp người tò mò tụ tập quan sát quá trình chuẩn bị. Trong số họ có một người đàn ông mà qua vẻ ngoài và cử chỉ chắc chắn thu hút sự chú ý. Anh ta cao lớn hơn hẳn so với những người đồng hành. Đầu to, vai hẹp,

cánh tay dài, bàn tay nhỏ và khá mảnh dẻ, đùi và chân mảnh khảnh nhưng dài quá khổ, đầu gối quái dị của anh ta hẳn là trông đáng sợ lắm nếu như đôi bàn chân quá khổ thêm to bè hơn. Bộ quần áo không phù hợp dáng vóc chỉ càng làm nổi bật khiếm khuyết về tỉ lệ nhân trắc của anh ta. Anh ta mặc áo khoác màu xanh da trời, vạt áo rộng và ngắn; chiếc quần ống túm màu vàng kiểu Ma-rốc bó sát đầu gối bằng những dải ruy băng trắng, tất cốt-tông sọc và đôi giày gấn đinh thúc ngựa. Từ trong túi đeo của anh ta thò ra một dụng cụ được coi là loại vũ khí nguy hiểm và chưa rõ tên gọi. Chiếc mũ to tướng, trông giống mũ các giáo sĩ, mang lại vẻ trang nghiêm cho khuôn mặt toát ra nét tử tế nhiều hơn sự thông minh.

Trong khi các nhóm binh lính khác đứng cách lều của tướng Webb một quãng, thì nhân vật này lặng lẽ bước đi giữa những người hầu đang đứng chờ cùng lũ ngựa.

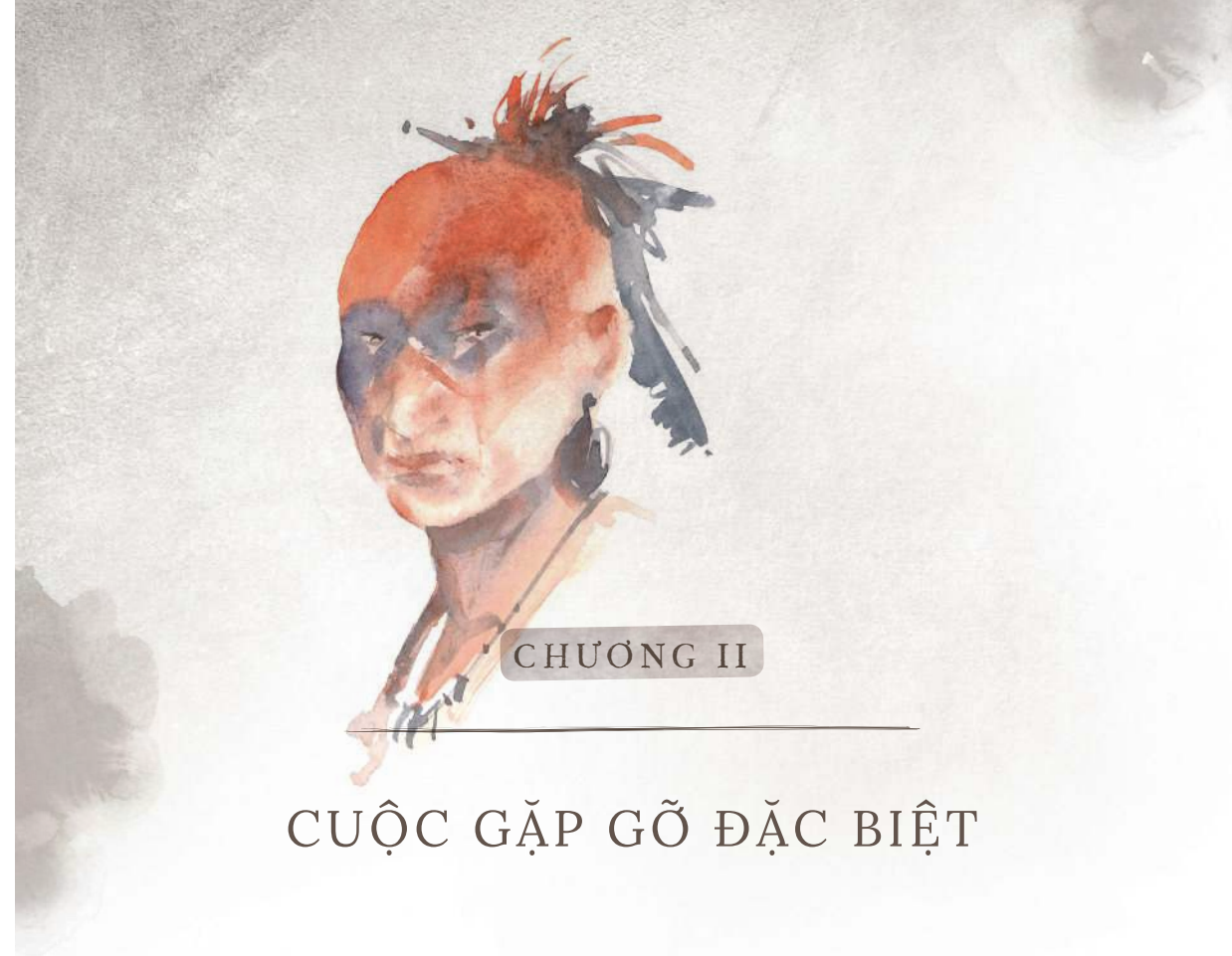
– Này anh bạn ơi, tôi buộc phải tin, – anh ta nói, – rằng con vật này không được sinh ra ở xứ sở này mà nó đến từ một vùng đất xa lạ nào đó. Tôi chưa bao giờ thấy con vật nào giống ngựa chiến được mô tả trong Kinh thánh đến vậy. Có vẻ như giống ngựa cổ Israel vẫn tồn tại đến ngày nay. Anh bạn có nghĩ vậy không?

Không nhận được hồi đáp nào, anh ngược mắt nhìn sinh vật đang nín lặng mà anh tình cờ nói chuyện cùng và thêm kinh ngạc. Trước mặt anh, là người dẫn đường da đỏ đã mang tin không vui đến doanh trại tối hôm qua. Anh ta mang rìu chiến và dao găm của bộ tộc mình, tuy nhiên vẻ ngoài không giống chiến binh. Màu sắc hình vẽ mà những kẻ man rợ này thường vẽ trên cơ thể khi chuẩn bị chiến đấu đã mờ nhòe, giờ anh ta chỉ còn lại đôi mắt sáng rực như sao là vẫn còn giữ nguyên ngọn lửa hoang dã ban sơ. Ánh mắt anh ta thận trọng soi mói, bắt gặp ánh mắt của người Âu trong giây lát lập tức liếc qua chỗ khác, vừa có vẻ xảo quyệt nhưng cũng rất coi thường.

Đội quân rục rịch, báo hiệu những người dự kiến khởi hành đã xuất hiện. Người chiêm ngưỡng con ngựa chiến đẹp mã ban nãy lùi lại vài bước để đến gần con ngựa cái gầy gò nhỏ thó đang cặm cụi gặm cỏ héo trong trại. Tì khuỷu tay lên tấm chăn vắt qua yên ngựa, anh nhìn đoàn kỵ binh rời đi, trong khi con nghê gầy gò lặng lẽ nhón nhén nốt bữa sáng.

Một thanh niên mặc quân phục sĩ quan dẫn hai thiếu nữ đi về phía bầy ngựa. Cô trẻ hơn để lộ nước da sáng trắng, mái tóc vàng tơ và đôi mắt xanh đậm. Cô thứ hai cẩn thận che giấu dung nhan trước con mắt của đám lính tráng cho thấy cô già dặn hơn cô kia khoảng bốn, năm năm tuổi đời.

Khi hai cô vừa lên lưng ngựa thì viên sĩ quan trẻ cũng nhảy lên chiến mã của mình. Cùng những người hầu tháp tùng, cả ba chào tướng Webb, rồi tiến về lối ra doanh trại. Trên quãng đường ngắn ngủi ấy, không ai nghe thấy họ nói lời nào, chỉ có cô gái trẻ hơn là thảng thốt lúc người dẫn đường da đỏ lướt qua để gia nhập tốp dẫn đầu đoàn kỵ binh. Cô gái thứ hai không nói gì, nhưng vì ngạc nhiên, cô khẽ vén tấm mạng che mặt, nét mặt lộ vẻ ngỡ ngàng thảng thốt, đôi mắt huyền dôi theo hướng di chuyển của kẻ man rợ. Mái tóc cô đen nhánh óng ánh như lông quạ, nước da không nâu mà tươi sáng. Không có nét tầm thường thô tháp trong dung mạo đoan trang ấy. Sau đó cô khép tấm mạng che mặt, cúi đầu lặng lẽ ruổi ngựa.

CHƯƠNG II

CUỘC GẶP GỠ ĐẶC BIỆT

Khi cô gái lớn còn đang đắm chìm trong suy nghĩ thì cô trẻ hơn đã lấy lại bình tĩnh, cười thầm mình vì nhút nhát, rồi nói với người sĩ quan trẻ bên cạnh:
– Kiểu xuất hiện đường đột như vậy có thường thấy trong rừng không, anh Duncan⁽¹⁾?

– Người da đỏ này dẫn đường cho quân đội, – viên sĩ quan trẻ đáp. – Anh ta xin đưa chúng ta đến hồ theo con đường hẻo lánh ít người biết, nhưng ngắn hơn đường hành quân mà chúng ta phải đi.

– Tôi không thích người này, – cô gái trẻ nói. – Anh Duncan, chắc hẳn anh biết rõ hẳn ta, nếu không thì đã không phó thác tất cả vào tay hẳn như vậy, đúng không?

(1) Sĩ quan trẻ tên đầy đủ là Duncan Heyward, trong nguyên tác, nhân vật này khi thì được gọi là Duncan, lúc lại được gọi là Heyward. Để bạn đọc dễ nhận biết, trong bản dịch này, từ đây về sau sẽ chỉ dùng một tên gọi là Duncan.

– Vâng, tôi cũng có biết. Anh ta vốn là người Canada, nhưng đã phục vụ cùng những đồng minh Mohawk của chúng ta. Lý do anh ta đến chỗ chúng tôi cũng có phần vì cha cô, ông đối xử với anh ta rất khắc nghiệt, đấy là người ta nói thế. Nhưng tôi quên chuyện ấy rồi. Bây giờ anh ta là bạn chúng ta, thế là đủ.

– Nếu là kẻ thù của cha thì tôi càng không ưa hẳn! – Alice, cô gái trẻ kêu lên.

– Anh ta dừng lại rồi kia, – viên sĩ quan ngắt lời. – Con đường chúng ta phải đi có lẽ gần đây.

Khi họ đến nơi người da đỏ đang đợi, anh ta chỉ tay về hướng lối nhỏ dẫn vào rừng.

– Thì ra đường chúng ta đây rồi, – viên sĩ quan hạ giọng.

– Cora ơi, chị nghĩ sao? – Alice lo lắng. – Theo đường hành quân chẳng phải an toàn hơn sao?

– Lẽ nào ta lại nghi ngờ kẻ này chỉ vì hẳn không phải người da trắng chứ? – Cora lạnh lùng.

Alice thôi không do dự nữa, cô là người đầu tiên theo kẻ dẫn đường vào lối mòn rậm rạp. Đám tháp tùng hẳn đã được bảo trước, vì họ tiếp tục theo lộ trình đoàn hành quân vừa qua. Chính người dẫn đường muốn vậy để dấu vết trên lối tắt không thật rõ ràng, để phòng đám người Canada man rợ mai phục.

Chẳng mấy chốc, đoàn lữ hành đã thấy mình trụ dưới bóng râm những tán cây khổng lồ cao lớn.

Đột nhiên, từ xa vọng tới âm thanh vang động. Viên sĩ quan chặn người dẫn đường, hai thiếu nữ cũng dừng ngựa. Sau đó, họ thấy một chú ngựa vốc dáng giống hươu đang chạy xuyên qua rừng thông, rồi họ thấy người mà chúng tôi đã mô tả. Anh ta đang thúc con nghê gày gò phi nhanh hết tốc lực. Trán Duncan dần dần giãn rộng khi nhận ra dáng vẻ kì quặc đó, rồi môi anh nở nụ cười khi vị khách lạ chỉ còn cách vài bước chân. Alice không nhịn nổi cười, đôi mắt huyền đắm chiêu của Cora thậm chí còn lấp lánh niềm vui.

– Anh đang tìm ai ở đây à? – Duncan hỏi người lạ.

– Vâng, chắc chắn rồi. Tôi nghe nói anh đến pháo đài William-Henry, mà tôi cũng đến đó, tôi nghĩ đôi bên chúng ta sẽ không ngại đồng hành cùng nhau.

